

mooswief

vrouwenkrant maastricht

f. 2,50 mei 1981 nr. 10

speciale uitgave op staking

Vrouwenhuis,
Rechtstraat 23,
Maastricht.
tel. 043 - 11235.

Openingstijden vrouwenhuis:
donderdag van 12.30 - 15.00 uur
vrijdag van 10.00 - 15.00 uur
donderdagavond vanaf 20.00 uur - 01.00 uur

Openingstijden bibliotheek Lillith:
donderdag 19.30 - 20.30 uur
vrijdag 10.00 - 15.00 uur

Vrouwen die donatrice willen worden van ons vrouwenhuis,
kunnen hun bijdrage overmaken op gironummer ten name van:
Stichting Vrouwenhuis Maastricht
Dennenhoven 33,
6225 HJ Maastricht.
gironummer: 38.75.942
Bij voorbaat dank voor ingestuurde reacties en donaties.

Deze Vrouwenkrant kwam tot stand in samenwerking met:

Marian	Foto's en lay out
Natasscha de Hoop	Foto's en lay out
Edda Böhre	Tekeningen
Willie Plas	zeer snel type-werk
Henie de Boer	aanwijzingen
Annemie Piters	de rest

En alle vrouwen die kopy hebben ingestuurd.

vrouwen ,

Dit nummer van het Mooswief is de laatste activiteit van het Vrouwen Stakingskomité Maastricht. We zijn ontstaan op 8 maart en hebben 3 weken hard en intensief samengewerkt om de Vrouwenstaking op 30 maart in Maastricht te organiseren. We vonden het belangrijk om dat wat op 30 maart in Maastricht gebeurt is, te bundelen in deze krant. Met het uitkomen van dit nummer van het Mooswief heffen wij onszelf als Stakingskomité op.

30 Maart werd welliswaar niet 'n echte algemene Vrouwenstaking, maar er waren op die dag in Maastricht ongeveer 100 vrouwen die daadwerkelijk staakte en ettelijke honderden die meededen aan de diverse activiteiten. Bovendien werd op alle plaatsen gediskussieerd over het hoe en waarom van de staking en de positie van Vrouwen in deze tijd. 30 Maart heeft veel vrouwen nieuwe motivatie en energie gegeven om verder te vechten voor een betere positie voor vrouwen. Ieder van ons gaat op haar eigen manier door met onze Vrouwenstrijd. We hopen dat dit ook voor veel andere vrouwen blijft opgaan.

Het stakingskomité.

algemene vrouwenstaking op 30 maart !!

De druppel die de emmer van ons vrouwengeduld doet overlopen is de abortuswet die op 31 maart in de eerste kamer komt. Na elf jaar abortusstrijd hebben we nog niets bereikt.

Nog steeds mag een vrouw niet zelf beslissen of ze een kind wel of niet wil krijgen als ze ongewenst zwanger is. De vage laatste abortuswet is op 18 december door de tweede kamer aangenomen. Het is niet te geloven dat wij door "onze" Volksvertegenwoordigers opgedrongen krijgen om nog eens terug naar huis te gaan en ons vijf dagen te bedenken over een beslissing die we al genomen hebben.

In deze abortuswetgeving worden we nog steeds niet serieus genomen. Demonstraties en manifestaties van duizenden mensen hebben niet mogen baten. Daarom kiezen we nu voor een sterker aktiemiddel: EEN ALGEMENE VROUWENSTAKING !!! Veel onzichtbaar werk wat we doen, valt pas op als het niet gedaan wordt.

30 maart '81
vrouwenstaking
tegen de abortuswet

DE LAATSTE TIJD LOOPT HET DE SPUI-
GATEN UIT !!!!!

De economische crisis wordt weer
aangeprepen om vrouwen terug naar
het aanrecht te sturen.
De werkloosheid van vrouwen stijgt
nog harder dan die van mannen.
Werkgelegenheid van vrouwen wordt
overal adgebroken. Denk maar aan
de konfektië-industrie, Philips,
de gezondheidszorg, gezinszorg,
bejaardenzorg, enzovoorts.
De wet op het omgangsrecht wordt
door de tweede kamer gejaagd;
er wordt beknot op de sociale uit-
keringen voor vrouwen; de alimen-
tatie wordt afgeschaft en ga zo
maar door.

WE NEMEN HET NIET LANGER !!!!!

We gaan staken om onze eis: de
vrouw beslist, afte dwingen, anders
wordt er niet naar ons geluisterd.
Die dingen die we dagelijks doen,
laten we één dag liggen. We doen
de was niet, maken geen eten klaar,
zorgen niet voor onze gezinsleden;
doen zowel ons betaalde als ons
onbetaalde werk niet.

We doen niets van die dingen die we
geacht worden te doen.

Op 8 maart zijn in 58 plaatsen in
Nederland stakingskomitees opgericht.
Steeds meer vrouwen melden zich aan
om mee te werken aan de voorbereiding
van deze dag.
Ook in Maastricht is een stakingsko-
mitee opgericht en veel vrouwen gaan
meewerken.
Als je ook mee wilt doen, graag!!
Tot 30 maart is er iedere donderdag
om 20.00 uur een bijeenkomst in het
vrouwenhuis voor alle vrouwen, die
meer willen weten en/of mee willen
doen.

Wat er precies op 30 maart gaat ge-
beuren, is nog niet definitief.
We denken aan een demonstratie rond
etenstijd en aansluitend een manifes-
tatie. En overdag zoveel mogelijk
vrouwen die staken en andere vrouwen
thuis of bij hun baas opzoeken.

STAAK MEE OP 30 MAART!!!!

En praat er met iedere vrouw over die
je tegenkomt. Let op meer informatie
in kranten, pamfletten, enz.
Vanaf maandag is het vrouwenhuis iede-
re middag open voor info.
(rechtstraat 23, tel. 043 - 11235)

Het stakingskomitee
Maastricht

algemene vrouwenstaking 30 maart 1981

12.00 uur bijeenkomst dinghuis
17.00 uur demonstratie vrijthof
aansluitend manifestatie martinushuis

oproep aan alle vrouwen om op 30 maart te staken !!

Al jaren vechten vrouwen voor een
gelijkwaardige positie in de samen-
leving.
We hebben moeten vechten voor kies-
recht, voor recht op werk buitenshuis,
voor gelijke lonen enz. Maar met
deze verworvenheden hebben we de
vrouwenonderdrukking nog niet uit-
gebannen.
- Wat hebben we aan gelijke lonen
als vrouwen alleen in typies vrou-
welijke en slecht-betaalde banen
terecht kunnen?
- Wat hebben we aan gelijke rechten
als we niet zelf over ons eigen
lichaam en leven mogen beslissen?

We voerden acties voor een abortus-
wetgeving waarin abortus niet als
een misdrijf werd gezien, de vrouw
i.p.v. de dokter beslist en abor-
tus in het ziekenfondspakket werd
opgenomen.
We demonstreerden voor kollektieve
voorzieningen, zoals bv. kinder-
opvang, zodat het recht op werk
buitenshuis gerealiseerd kan worden.
We zijn voor arbeidstijdverkorting
per dag, zodat het huishouden niet
alleen door vrouwen gedaan hoeft
te worden.
Met veel en met weinig vrouwen, in
het groot en in het klein, thuis
en op straat is de vrouwenbeweging
de afgelopen jaren voor een onaf-
hankelijke positie van de vrouw
opgekomen.

Er zijn vele beloften gedaan, maar
er komt een eind aan ons geduld.
Dat moment is er nu, want i.p.v.
verandering vooruit, staat ons
verandering achteruit te wachten:
- door nieuwe voor vrouwen slechte
wetten (abortus, omgangsrecht)
- door een voor vrouwen sneller
stijgende werkloosheid

- door bij sociale uitkeringen uit
te gaan van gezinsinkomens
- door bezuinigingen op de kollektie-
ve voorzieningen (geen kinder-
opvang, geen gezinshulp, propa-
geren van vrijwilligsterswerk
voor vrouwen)
Enzovoorts.
De kansen op een positieve ver-
andering voor vrouwen worden
steeds kleiner.
Het moet anders. Daarom gaan vrouwen
op 30 maart staken. We doen alle
werk wat we normaal doen, niet.
(en dat is heel veel).

Op die dag nemen we de tijd om als
vrouwen onder elkaar te praten en
actie te voeren om de situatie te
veranderen.
DOE MEE

Wat gaat er gebeuren op 30 maart ??
Het Martinushuis is vanaf 8.30 uur
open (dan is er ook kinderopvang).
Er zijn informatiekramen, video-
films, diskussiegroepen en
we willen in groepjes de buurten en
winkelcentra bezoeken om met andere
vrouwen te discussieren en solidari-
teitsverklaringen op te halen.
Om 12.00 uur is er een bijeenkomst
vóór het Dinghuis.
Om 17.00 uur verzamelen (neem zelf
borden, spandoeken, muziekinstru-
men etc. etc. mee) op het Vrijthof
voor een leuke en strijdbare demon-
stratie door de stad.
Aansluitend eten en daarna een mani-
festatie: hoe zetten we de actie
voort??
..... en dan om 22.00 uur is het
tijd voor een feest.

Informatie over de vrouwenstaking,
de organisatorische zaken en actie-
materiaal (tot 30 maart) VROUWENHUIS,
Rechtstraat 23, tel. 043 - 11235.

stakingslied !

A min
De-mo-cra-tie- de-mo-cra-tie

E7
met Dries v. Agt als sta-len VIP

A min D min
Daar zijn we vei-lig ver-kla-ren- hei-lig

E7 A min
Onze re-ge-ring vol be-grip

The musical score consists of four staves of music in G major. The first staff is in A minor (A min) and contains the lyrics 'De-mo-cra-tie- de-mo-cra-tie'. The second staff is in E7 and contains 'met Dries v. Agt als sta-len VIP'. The third staff is in A minor (A min) and D minor (D min) and contains 'Daar zijn we vei-lig ver-kla-ren- hei-lig'. The fourth staff is in E7 and A minor (A min) and contains 'Onze re-ge-ring vol be-grip'.

Abortus vrij
zo eisen wij
voor betonnen heren is er toch geen pil
o raad van elf, wij doen het zelf
met breinaald en met vrije wil

Vrouw oud of jong
roer nu je tong
spuw vanaf nu- op je lievigheid
het is toch een schande, heksen moeten branden
staakt mee uit solidariteit

En glorieus
is onze keus
en doen wij niet ons dag'lijks werk
het recht aan ons, de baas de bons
want samen zijn we allen sterk

Een dag voor ons
graag met respons
geen slag of stoot, voor onze kop
van wanbesluit, gaan wij niet uit
Dat noemt men democratie ten top

tekst : rian wyrsgalla
muziek: fiet nafzger

vrouwen beslissen over hun eigen lijf;

met de nodige tegenstand.

vooraf.

Zelfbeschikkingsrecht over ons eigen lijf, dat was één van de thema's die ook een belangrijke rol speelde in de landelijke vrouwenstakingsdag op 30 maart. Seksualiteit, erotiek, lijf, daarover gaat voor een belangrijk deel strijd van en om vrouwen. Voor een deel proberen we als vrouwen terreinen terug te veroveren waarover we vroeger eigenmachtig konden beschikken: terreinen zoals dat van 't baren, thuis met of zonder vroedvrouw, met eigen beslissing over wel of geen borstvoeding; terreinen van de "wijze-vrouwen (heksen)-geschiedenis", zoals geneeswijzen rond menstruatie, menopauze..... Voor een ander deel proberen we onze eerste stappen te zetten op terreinen die merendeels toebehoren aan de (zgn) neutrale staat, wetenschap, kerk, kapitaal: anti-conceptie, sterilisatie, abortus, diverse vormen van homo-, hetero-, en kindersexualiteit, ongehuud moederschap.....

Sinds de zestiger jaren komen onze stemmen op 't terrein van seksualiteit en lijf met hernieuwde kracht in de openbaarheid. Zo vestigt dan bv. Dolle Mina met zwaaiend maandverband de aandacht op de doekjes voor 't bloeden en brengt 't verlangen naar "baas in eigen buik" naar voren.

Hoewel hierdoor dwarsgezeten, wordt de weer optredende vrouwenbeweging gesteund door de algemene verzetsbeweging eind 1960: de partijdigheid van de wetenschap wordt aangekaart naar aanleiding van o.a. de chemische oorlogvoering van de V.S. in Vietnam, partijdigheid die de wetenschap dus ook t.a.v. vrouwen uitoefent; democratisering van o.a. kollektieve voorzieningen nemen een start.

Hoe we deze periode(bv. gedacht als o.a. seksuele revolutie) precies moeten beoordelen als vrouwen, terugkijkend op begin deze eeuw (opkomende vrouwenbeweging) hebben we wel resultaten bereikt, ook als 't gaat om seksualiteit/lijf.

Een voorbeeld uit het leven van Aletta Jacobs, één van onze zusters uit die periode, illustreert dat. Als eerste vrouwelijke arts, betrokken bij de ellendige positie van de Amsterdamse hoer, trof zij in een studentenblad een wetenschappelijk gepresenteerd betoog aan rond seksualiteit. Hierin werd de toen nog bijna uitsluitend mannelijke bourgeois student aangeraden naar de hoeren te gaan. Dit betoog verkondigde dat de student met een stijve pik dit "seksuele verlangen" niet moest onderdrukken tot aan zijn huwelijk (met de maagd uit eigen maatschappelijke kringen), want opeenhoping van zaad was slecht voor de gezondheid. Een publieke vrouw kon hem voor ziekte vrijwaren!! Zo zien we hoe de man op zijn pik gericht wordt en de vrouw tot vagina/objekt.

Nu zeggen we, dat een zaadlozing in zo'n geval geen pertinente voorwaarde is voor de gezondheid van mannen, en zeker is 't storten van zaad in een vrouwenlijf niet de enige strategie die de man ter beschikking staat!

Kortom, we hebben ons zelf nieuwe inzichten toegeëigend en deze zijn deels aangezet in betere praktijken t.a.v. seksualiteit en lijf. Echter, de al 10 jaar woedende strijd rond een goede abortusregeling laat zien hoe zelfbeschikkingsrecht nog steeds een terrein is van harde maatschappelijke tegenstellingen.

geen compromissen, de vrouw moet beslissen.

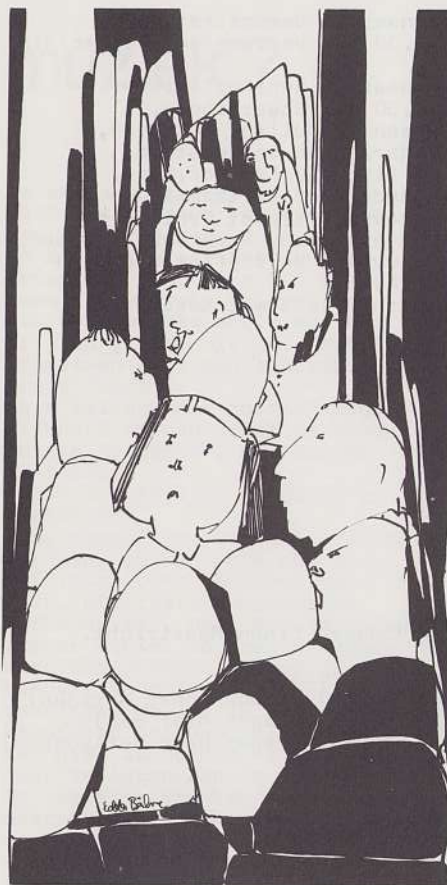
Ik vraag me wel eens af, waarom de mannenpil de markt niet opkomt.... Oftewel, voor vrouwen is er - ondanks allerlei verbeteringen - nog steeds geen goed anti-conceptiemiddel. Alle mogelijkheden hebben beperkingen, onveiligheden en zelfs hoogstwaarschijnlijke gevaren. (pil, spiraal) Menstruatiepijnen worden door artsen met veelal omstreden medicijnen beantwoord. Voor vrouwen die besloten hebben zelf geen kind (meer) te willen baren is sterilisatie een zware en vaak onderdrukkende gang: rigoreus en definitief; maar ook een beslissing die anderen en te vaak de artsen je uit handen dreigen te nemen. Dit laatste veelal heel subtiel: hun handelwijze klopt onzekerheid die je zelf hebt op, zonder dat je steun krijgt voor de konsekventies van een eventuele sterilisatie; of 't dwingt je - al is 't van hun kant "onbeuust" bepaalde seksuele en sociale praktijken over te nemen (bv. door de afhankelijkheid van je/de man te versterken door met nadruk hem een stem in de beslissing te willen geven of bv. je direkt lesbische praktijken toe te dichten - alsof trouwens dan een sterilisatie wél zo logisch is).

Apart probleem binnen dit terrein is de overgang: de meeste ongewenste zwangere (Nederlandse) vrouwen, een bevruchting die 2/3 maanden onverwachts de kop op steekt. Voor vrouwen die binnen Limburgse verhoudingen leven is - naast bovenstaande - een bijkomende situatie 't feit dat de katholieke ideologie nog op allerlei fronten de pas afsnijdt van de vrouwenbeweging. Stimezo-cijfers laten zien dat onder minderjarige vrouwen abortus 't meest verricht moeten worden, bij vrouwen afkomstig uit katholieke gezinnen. De opvoeding van vrouwen tot bepaalde vormen van dienstbaarheid, maakt dat meiden zich hier eerder een "slechte" dochter voelen, met als gevolg sterkere angst voor de arts (onderschikking aan zijn/haar "deskundigheid" en geweten!) én 't minder een eigen lijn trekken wat betreft anticonceptie maar de mening van thuis t.a.hiervan laten voorgaan (en ook zonnig abortus, want weten en weten is twee).

Ziehier enige redenen waarom een goede, geen vrouwbetuttelende, abortuspraktijk en een dienaangaande juridische regeling buiten het strafrecht nog steeds aktueel en noodzakelijk is in Nederland. Daarbij is voor buitenlandse vrouwen onze relatief prima hulpverleningspraktijk de enige uitweg om zonder vervolging(!) etc. ongewenste kinderen te vermijden; 65% van de in Nederland uitgevoerde abortussen is hiervan het gevolg.

Sinds begin 1970 zijn 9 abortuswetsontwerpen in 't parlement geweest. Ook nu - begin mei 1981 - is er geen wetsontwerp door de kamers die de bestaande abortuspraktijk weerspiegelt en vrouwen voldoende rechten in handen geeft. Er is door CDA en VVD een wetsontwerp door de kamers gewrongen, de minimale stemmenmeerderheid haalde 't (nog nèt, voor de verkiezingen); parlementair demokraties besloten heet dat, terwijl aktievoerenden te zelfder ure door politie en M.F. uiteengeknuppeld werden.

De konfessionelen - in dit geval het CDA - hebben in de loop van de geschiedenis al wel bewezen 't zelfbeschikkingsrecht van vrouwen binnen hun perken te willen houden.

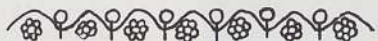

Maar ook de liberalen (VVD= vrijheid van meningsuiting enzo) hebben door hun optreden in 10 jaar abortusstrijd laten zien wat hun ideologie waard is: geef je de vrouw zelfbeslissingsrecht, de arts geef je 't ook, de klinieken ook, de ziekenhuizen ook Alsof de machtspositie van de arts onaangestast kan blijven, wanneer vrouwen hun rechten komen halen!

Dit nieuwe wetsontwerp maakt abortus tot een uitzonderlijke mediese (mis)daad, waarvan je je als vrouw naar alle niveaus toe moet verantwoorden. Abortus wordt, vergeleken met andere mediese ingrepen waarop demokratiese controle uitgeoefend moet worden - in een bij voorbaat verdachte sfeer getrokken. Vrouwen die zich door hun positie gedwongen, neem buitenlandse of minderjarige - direkt tot een kliniek wenden, moeten terug naar de arts; verwijfsbrief, 5 dagen opsluiting in hun geweten. De 2 à 4% vrouwen die spijt krijgen worden door dit gewrocht slechts formeel beschermd: aan de (overigens diepgaande en verantwoorde) motivaatiegesprekken die klinieken nu voeren voegt 't niets produktiefs toe. Het ontwerp poneert een vergunningenstelsel voor klinieken en naamloze registratie van artsen, zodat ingrepen van buitenaf (en bovenaf!) vergemakkelijkt worden. Ziedaar de macht die gegeven wordt aan het Openbaar Ministerie en/of gezondheidszorgwerk(sters) om de beslissing van vrouwen zelf als wisselwasje te betiteln en omver te walsen. De wet beschermt de burger(es), ja ja, zeker in zo'n persoon als justitieminister van Agt die de Bloemhovekliniek voor onze neus wou sluiten!. Door deze ontwikkelingen wordt 't belang des te aktueller om de bestaande abortuspraktijk tegen aanvallen te beschermen en te verbeteren waar nodig. Daarnaast moeten we ervoor vechten dat artsen e.a. hulpverlen(st)ers hun positie niet gaan misbruiken (door ons bv. hun gewetensnood meer of minder dwingend op te leggen), zowel op 't terrein van abortus alsook op dat van sterilisatie en anticonceptie.

vrouwen vooruit: op naar 16 mei.

De eerste stap na de staking is gezet: 28 april op 't Binnenhof toen met vele nieuwe vrouwen het thema is aangesneden en later op de dag demonstraties in den Haag en Amsterdam tegen 't politie en M.E.-optreden. Het Komitee Wij Vrouwen Eisen, tot nu toe een belangrijk organiserend landelijk comité voor zelfbeschikkingsrecht rond seksualiteit, lijf en bekend vooral om haar activiteiten rond abortus, zet een juridiese aktie op touw om hieraan vervolg te geven. Daarnaast organiseert zij - tegelijk met de vrouwenbewegingen in andere landen - een internationale dag rond het thema anticonceptie, sterilisatie en abortus voor heel Nederland. Behalve de situatie in Nederland, staat die van Spaanse vrouwen nogal op de voorgrond om de solidariteit vorm te geven met de dreigende terechtstelling van 5 vrouwen en 3 mannen in Sevilla. Deze mensen worden vervolgd omdat ze als geboorteregelingsburo informatie over sex en anticonceptie geven en sinds kort bij vrouwen thuis (via een zelfhulpmethode) helpen met aborteren.

IK BEN DIT LEVEN
ZO WEERLOOS BEGONNEN
MAAR IK KREEG SLAAG
EN MIJN HANDEN WERDEN VUISTEN.
MONICA VAN PAEMEL.

Kom naar de demonstratie:
13.30 uur verzamelen Sterreplein

Kom naar de manifestatie:
14.30 uur Staargebouw.
Spaanse, Duitse, Belgiese,
Nederlandse spreeksters.
De Sirenes, Fem-Soc.koor,
stands over de themaas en
's avonds treedt Proloog op
met een nieuw stuk over vrouwen,
3e wereld en lijf/gezondheids-
zorg.
Daarna feest met Gerania.

Wij Vrouwen Eisen Maastricht.

Kontaktadressen:
tel. 611189 (vragen naar Marijke)
15323 (vragen naar Bea)
14301 (vragen naar MarieJosee)

waar staa(k)t de vrouw in de muziek ?

De aktie op het conservatorium op 30 maart begon 'smorgens om een uur of negen. Twee docentes en studentes vormden de kerngroep die 'smorgens bij elkaar kwam in de grote balkonkamer van het Generaalshuis aan het Vrijthof, voor die gelegenheid afgestaan door een sympathiserende docent.

Deze balkonkamer bood de mogelijkheid om een groot spandoek buiten te hangen, met daarop de tekst:

"WAAR STAA(K)T DE VROUW IN DE MUZIEK ?"

Drie mannelijke studenten waren gekomen, om het werk aan de koffiebar over te nemen van onze, uiteraard vrouwelijke werknemster. Deze had de dagen ervoor echter zo veel onaangename opmerkingen gehoord van mannelijke zijde over het stakingsaffiche dat ze in de koffiekamer had opgehangen, dat ze het niet aandurfde om de koffie over te laten aan de jongens. De laatsten trokken zich toen maar terug op een kamer, en maakten in de daaropvolgende twee uur een schitterend solidariteitslied voor onze aktie. Rond elf uur was onze groep al wat uitgebreid en zijn wij, evenals de solidaire mannen beneden in de hal gaan zingen. Reakties kregen we hierop maar weinig; op maandag zijn er bij ons sowieso niet zoveel mensen aanwezig en degenen, die dat wel waren, probeerden zich zo veel mogelijk niet te laten zien en ons te negeren. Vervolgens zijn we naar het Dinghuis gegaan, waar afgesproken was om twaalf uur te verzamelen. Vandaaruit zijn we

rechtstreeks naar de kantine van de RL gelopen, en daarna naar de hal van het hoofdgebouw conservatorium aan de Bonenfantenstraat, waar we weer gezongen en gedemonstreerd hebben. Ook op deze plaatsen waren de reakties overwegend negerend, (men vond het kennelijk raar en shockerend), een enkeling

was wat agressief. Terwaggekeerd op het Vrijthof zijn er nog een heleboel kaarten gestuurd aan andere conservatoria in Nederland (het schijnt dat behalve wij alleen de Dansacademie in Rotterdam iets gedaan heeft). Onze aktie heeft daarna nog wel het een en ander aan discussie opgeleverd; van de kant van vrouwelijke docenten toeh ook, soms onverwacht, positieve reakties. Aan de demonstratie om vijf uurtenslotte hebben ook nog een behoorlijk aantal conservatoriumvrouwen meegedaan.

Annet.

ervaringen op de schakelkursus

Vrouwenstaking 30 maart

Irma (19 jaar)

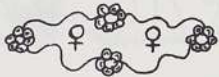
Ik ben van de schakelkursus voor jeugdige werkelozen. Wij hebben de hele dag een aangepast programma gehad.

's morgens: de jongens en meisjes werden in een aparte groep gezet. De meisjes hebben collages gemaakt over bv. - verkrachting

- abortus
- meisjes- en jongensrollen
- werk
- vrouw als sexobject (bv. reclame, porno) e.d.

Daarna: film over verkrachting. Ik heb me geërgerd over die mannen: "zelf uitgelokt" e.d.

's middags: naar het Martinushuis. Ik vond het erg goed dat wij er zoveel aandacht aan hebben besteed en dat we naar het Martinushuis zijn gegaan. Ik had wel meer v.d. bijeenkomst in het Martinushuis verwacht. Veel waardering voor de mannen die koffie hebben gezet en de kinderen hebben opgevangen. En demonstreren vond ik toch wel iets te eng om eraan mee te doen.

Vrouwenstaking Anita

Ik ben van de schakelkursus. Wij hebben de hele dag een aangepast programma gehad. De jongens en meisjes werden in een aparte groep gedeelt. De meisjes hebben een collage gemaakt over verkrachting, abortus, sexobject. Daarna hebben we een film gezien hoe mannen met vrouwen omgaan.

's middags zijn we naar het Martinushuis geweest.

Vrouwenstaking 30 maart 1981 Margo Toulouse 20 jaar

's Morgens hebben we affiches over het verschil tussen de man en de vrouwen, over de rechten tussen man en vrouw, de uitkeringen, het werk.

Ik vond het best belangrijk dat er aandacht aan werd besteed, zo zie je het verschil tussen de man en de vrouw. Daarna hebben we video gehad; dat ging over een verkrachting op een meisje door vier mannen. Het was een rechtzaak: ik vond het niet rechtvaardig dat die op het laats toch nog vrijgesproken werden.

's middags zijn we naar het Martinushuis geweest, ik ben niet lang daar geweest. Ik had iets heel anders verwacht, misschien komt het dat ik nog nooit een staking heb meegemaakt. Ik vind het best goed dat vrouwen voor het rechten vechten.

30 maart 1981 christien Notermans
20 jaar

Vrouwenstaking
Maastricht

Cursus jeugdige werkelozen.

Maandagmorgen uitleg over staking. Collages gemaakt over verschil in werk en loon (man - vrouw) over sex en porno over huwelijk. Video programma over rechtzaak in Italië hoe de 4 verkrachters van een meisje van 18 jaar berecht werden.

Maandagmiddag Martinushuis bezoek gebracht.

Mening over rechtzaak:

ik vond de rechtzaak erg vreselijk. Je kon duidelijk merken dat de vrouwen in Italië zelfs door rechters als lustobject beschouwd werden. En ik vond het niet rechtvaardig dat de 4 verdachte vrijgesproken werden.

Mening Martinushuis.
ik vond het wel goed opgezet
maar ik had meer kraampjes verwacht.

ik vond het wel leuk dat de mannen nu eens voor de koffie zorgden.
er was wel vind ik een soort type vrouw.

Vrouwenstaking 30 maart 1981
Conny Adriaens
18 jaar
Marion Koekkelkoren
18 jaar

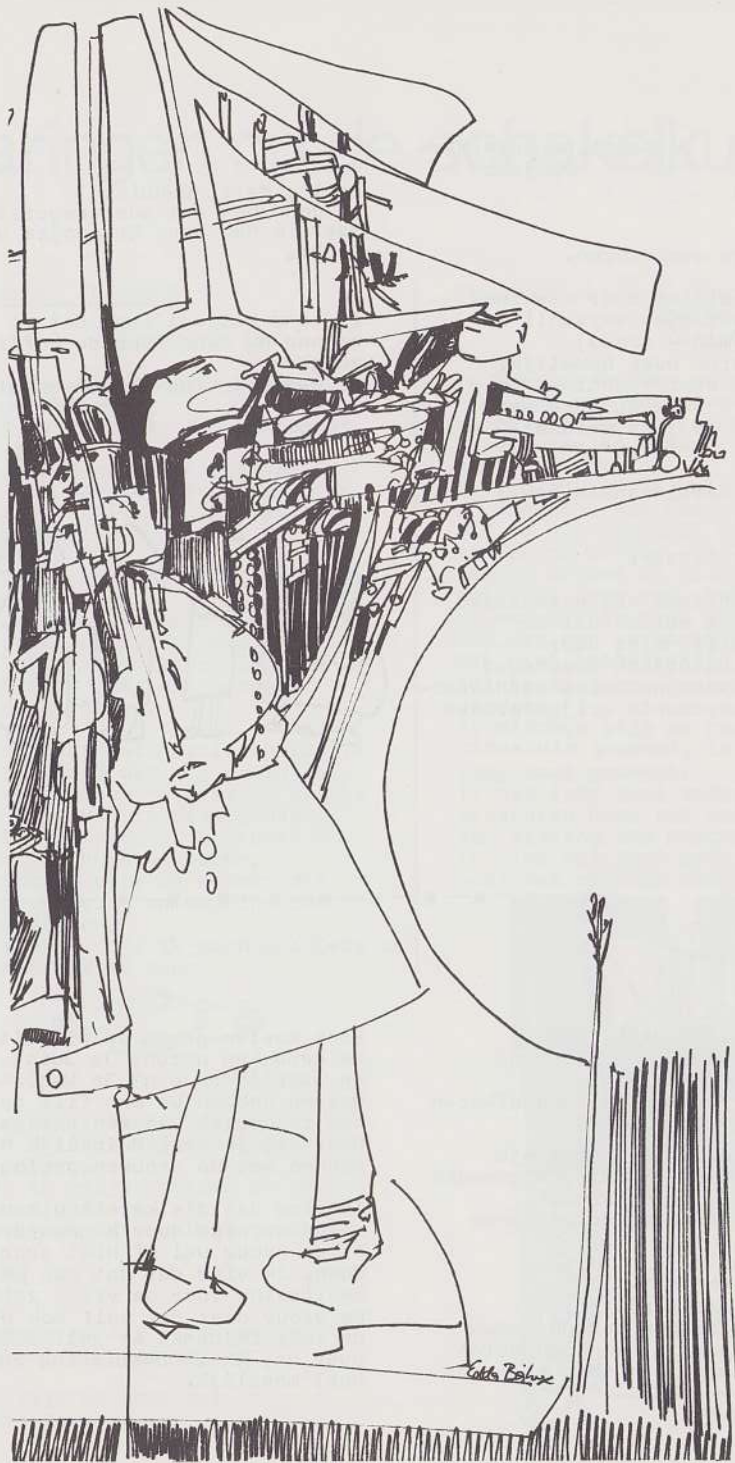
Ik en nog een paar andere meisje hebben 's morgens een collage gemaakt over sex tussen man en vrouw: En wij hadden het over de volgende punten

- abortus
- verkrachting
- vrouw als sexobject

Sommige mannen denken dat de vrouw een paard is waar ze even op moeten kruipen, en daarna een trap onder de

kont moeten geven en wie zit er met de gebakken peren? Ja Juist de Vrouw en waar is de man? Ja Weg. Daarna hebben we een film gehad over een rechtzaak van een verkrachting. Daar zag je heel duidelijk hoe de mannen met de vrouwen omgingen.

Ik vind dat die kerels uit de eerste kamer er niet over kunnen beslissen of de vrouw wel of niet abortus mogen doen, ik vind dat dat een persoonlijke beslissing voor de vrouw zelf is. De vrouw doet dat zelf ook niet voor de lol. Ze denkt er zelf 2 à 3 maanden over na, dan de beslissing zelf valt heel moeilijk.

hoe beleefde ik de vrouwenstaking?

30 maart staken!

Dit schrijf ik in mijn agenda op de landelijke vrouwendag: 8 maart. Nog nooit gedaan: staken, demonstreren. In het begin nog twijfels: Wat zijn de consequenties op mijn werk? Hoe reageren collega's, kennissen erop; ga ik me niet isoleren, vooral op mijn werk, en abortus staat zover van me af.....

Maar ik zit toch ook al zo lang met een gevoel van, vrouwen worden niet serieus genomen in deze samenleving. Dus, toch maar doen! Na verloop van tijd word ik hoe langer hoe enthousiaster en ik vind het ook steeds spannender worden. Mijn eerste stikker op de bushalte plakken viel niet mee. Maar al gauw beplak ik heel wat lantaarnpalen, brievenbussen en telefoocellen: de vrouwenstaking! Dan, iets vroeger naar mijn werk gaan, en daar de prikboards van een pamflet voorzien. Stiekem erbij gaan staan, en de reacties afwachten: "Och, abortus, als het zover is, kijk ik zelf wel wat ik doe, daar heb ik geen wet voor nodig!"

"Ik ben geëmancipeerd genoeg, laat de anderen maar een maagzweer krijgen van de politiek". Al gauw spreek ik mensen aan over de staking en er zijn er toch vier die mee willen doen (van de 60 vrouwelijke medewerkers). Er zijn er ook enkelen die na hun werk mee willen demonstreren. Toch doet het stakingsonderwerp de ronde: er wordt gepraat.....

Iemand vraagt me: "ga ja staken? goh leuk, krijg je daar vrij voor?" Dan pamfletten uitdelen in de stad, en stikkertjes verkopen. Opvallend dat veel vrouwen geen geld bij zich hebben, terwijl de man al vooruit loopt, en ze dus jammergenoeg geen stikkertjes kunnen kopen. Verder, lakens verzamelen, een middagje schilderen, en een letter vergeten op het spandoek. Een avondje bij de telefoon in het vrouwenhuis, voor informatie, en de hele avond geen telefoontje krijgen. En dan 30 maart!

's Morgens een beetje afwachten, hier en daar nog wat ophangen, samen wat muziek maken, het eerste nationale vrouwenstakingslid instuderen, en om 1 uur op naar het Dinghuis.

Best al wat vrouwen op de been. Wel spannend om zo over de brug te komen.....

Dan in een spontane opwelling, zingen in het stadhuis, het conservatorium en de R.U.L. Daar wordt enigszins geluisterd maar daar is alles mee gezegd. Politie onderweg: "Wie heeft hier de leiding? Van welke stichting gaat dit uit? Oh de vrouwenstichting!?"

De demonstratie rond etenstijd vond ik geweldig, wat een ongehooflijke opkomst. Het was een kleurrijke demonstratie, met goede sfeer, met veel muziek, veel kleurige kleding, mooie spandoeken, spontane liedjes en leuzen, en met veel plezier. De reacties van langs de weg stonde mannen, waren over het algemeen vrolijker dan die van vrouwen, die star doorliepen. Jammer. Andere vrouwen die er wel achter stonden, maar zich te oud voelden voor demonstraties. Ze lieten het aan de jongeren over. Maar onze liederen galmden door de binnenstad en dat deed mij goed.

We waren samen: vrouwen met hun eigen, en waarschijnlijk verschillende redenen, we kwamen allemaal op voor onze rechten. Bij de terugkomst in het Martinushuis, was ik moe maar voldaan. Toch vond ik gauw weer energie om door te gaan: luisteren naar de verhalen en ervaringen van de anderen tijdens de manifestatie en deelnemen aan het feest. Het was een geslaagde dag, waarvoor veel vrouwen en ook mannen zich enorm hebben ingezet. We hebben elkaar gevonden die dag, en we zijn allemaal een stukje verder gekomen. Laat deze dag een stimulans voor ons zijn om door te gaan want.... samen staan we sterk!

Sylvia.

stadsbieb;

Op de Stadsbibliotheek Maastricht liepen een aantal vrouwen rond die elk van plan waren op 30 maart "iets" te gaan doen, maar onderling overleg kwam pas laat op gang, doordat niemand iets van elkaars voornemens wist.

Op een gegeven ogenblik begonnen er een paar te praten en daaruit ontstond het plan een solidariteitsverklaring op te stellen en daarmee het personeel af te gaan.

Na materiaal vanuit het vrouwenhuis gekregen te hebben gingen we vanaf woensdag 26 maart met de verklaring rond.

Tot onze grote verbazing tekenden veel meer mensen dan we verwacht hadden, en vooral werd er een paar dagen door een heleboel mensen goed gepraat.

Dat mensen niet tekenden maar wel voor het eerst van hun leven een keer begonnen te denken en te praten over iets als abortus is een gevolg dat misschien belangrijker is dan veel handtekeningen van mensen die toch wel weten waar ze staan.

Als we van te voren hadden kunnen voorzien dat meer dan de helft van het personeel onvoorwaardelijk achter de eisen van de vrouwenstakingsdag stond, waren we waarschijnlijk op een andere manier begonnen en verder gegaan.

Dan hadden we een aktievere houding in kunnen nemen door bv. informatiestand in te richten met materiaal uit de vrouwenstrijd, waardoor er ook met bezoekers gepraat had kunnen worden.

Dat is nu niet gebeurd, wat achteraf jammer is. Misschien een les voor volgende keer.

Op 30 maart zelf heeft niemand van ons gestaakt, wel hadden zeven vrouwen vrij genomen. In gesprekken op het werk bleek dat dat meer stof tot nadenken gaf: een dag vrij ervoor over hebben, dat is nog eens iets anders dan "recalcitrant gaan zitten staken", zodat ons vrijnemen nog een onbedoeld en onvoorzien extra gewicht in de schaal wierp in gesprekken.

Aletta.

wat ik van een collega hoorde :

Haar buurvrouw zou ook op 30 maart staken. Zij zou die dag niet naar haar werk gaan. Toen mijn collega haar buurvrouw de volgende dag tegenkwam vroeg ze haar wat ze nu de hele dag had gedaan. Waarop haar antwoord was: "Nou, ik heb mijn hele huis weer eens op orde gebracht, ik heb de strijk gedaan, en ik heb eens lekker gekookt voor mijn man. Ja zo'n vrije dag moet je ook nuttig besteden!"

Sylvia.

omgangs(on)recht.

Het wetsontwerp omgangsrecht.
Eindbehandeling in de 2e Kamer:
1 april 1981.

" Ik ben 26 jaar, ik heb 2 kinderen, 1 kind van 2 jaar en 1 kind van 10 maanden. Na bijna 6 jaar een rot huwelijk te hebben gehad, heb ik besloten alleen te gaan wonen met mijn kinderen, omdat ik zeker weet dat ik in mijn toestand de kinderen een betere opvoeding kan geven. Ik vind het zeer zeker niet goed als de kinderen altijd bij ruzie en zelfs bij slaande ruzie's aanwezig moeten zijn en daarbij komt dat mijn ja altijd zijn nee moet zijn. Daarbij zie ik het voor de toekomst, wat betreft het verplicht zien van de kinderen ook niet zitten. Tenslotte wil ik voor de opvoeding enz. gaan zorgen, want in het verleden heeft hij zich daar ook ontzettend weinig mee bemoeid, nooit iets samen doen met de kinderen, nooit wandelen, nooit naar de dierentuin of dergelijke. Daar hij komt ook dat als ik werkelijk alleen met de kinderen woon en alle zorg voor ze op mij genomen heb, alleen ik kan zien wat goed of slecht voor ze is. Stel dat ze lastig zijn of hartstikke verwend gaan worden, want de kinderen gaan toch wel zien dat bij mama veel moet en bij papa nog veel meer mag. Zo gauw als ik dat ga zien, wil ik ook het recht hebben om te zeggen dat er weer een tijd overheen moet gaan om de kinderen weer mee te geven, anders is al mijn moeite om het goed te doen voor niets geweest. Hij mag ze van mij best wel af en toe zien, maar dan wel zonder dat ik mijn rechten verlies, dus zeker niet het verplicht zien. "

" Met deze brief wil ik vertellen over het omgangsrecht van mijn zoontje van 3 jaar. Ik wil mijn zoontje niet laten zien omdat mijn man me elke weekend lastig valt door de telefoon. Hij wil mijn zoontje zien en als ik het niet doe dan gaat hij naar de rechter, zegt hij en zal er voor zorgen dat mijn zoontje van mij wordt afgenomen. Hij zegt ook dat ik erg slecht ben voor mijn zoontje. De rechter heeft gezegd dat ik naar het FOM moet gaan voor een omgangsregeling. Ik heb al een keer op het politieburo gezeten wegens dreigementen.

Die dag dat ik mijn zoontje naar hem toe heb laten gaan was ik erg bang. Ik was bang dat hij hem niet meer terug zou brengen. Ik was die dag erg verdrietig. Mijn zoontje wou ook niet naar mijn man, die wou bij mij blijven. Hij was heel bang voor mijn man maar hij moest toch mee of hij wilde of niet. Uiteindelijk zijn wij niet voor niks weggegaan. "

" Ik zit samen met mijn 4 kinderen in een Blijf van mijn Lijf-huis. Dit jaar ben ik gescheiden na jarenlang door mijn man mishandeld en seksueel misbruikt te zijn. Ook mijn kinderen werden geslagen, vernederd, bedreigd. Hij probeerde met zijn eigen dochters naar bed te gaan. Op zich is het moeilijk aantoonbaar om dit alles te bewijzen. De kinderen zouden gehoord moeten worden, wat zeer pijnlijk voor ze zou zijn, ook voor mij om dit alles weer op te rakelen. Zelf willen ze geen contact meer met de vader hebben.

Als de kinderen er toch naar toe zouden moeten, ben ik heel bang dat hij ze zal verkrachten, misbruiken en bedreigen. Vooral de meisjes zijn heel bang. Als dat gebeurt, wie is er dan bij om mijn kinderen te redden??

Ik als moeder kan en wil mijn kinderen niet dwingen bij de vader op bezoek te gaan. Als ze door de omgangsregeling toch gedwongen zouden worden de vader te bezoeken, zou ik ze op straat moeten zetten en ze naar de vader toe sturen. Dat vind ik kindermishandeling. Toch zit er ook het gevaar in dat mijn oudste zoon van huis weg zou lopen als hij gedwongen wordt de vader te bezoeken. Als de vader een bezoeksregeling zou eisen dan zou de politie eraan te pas moeten komen om ze er naar toe te slepen. Als alleenstaande moeder zou ik het verschrikkelijk vinden als deze wet erdoor zou komen, voor mezelf maar vooral ook voor mijn kinderen!! "

Tot zover een greep uit brieven van vrouwen, gebundeld in "omgangsrecht" van de Stichting Blijf van mijn Lijf.

In het nieuwe wetsontwerp gaat het om de vader, want in 90% van de scheidingen worden de kinderen aan de moeder toegevoerd.

in het belang van het kind ?

Allerlei mannenorganisaties hebben druk uitgeoefend op het tot stand komen ervan.

Dit wetsontwerp gaat van het standpunt uit dat het in het belang van het kind is omgang te hebben met de vader, dat het het recht van het kind is.

Wil het kind geen gebruik maken van dit recht dan wordt het ertoe verplicht.

Want wanneer de vader na scheiding om een omgangsregeling verzoekt, moet deze er ook komen.

Als de moeder de regeling (die door de rechter wordt vastgesteld) niet wil, komt verplichte hulpverlening eraan te pas; - bij blijvende onwil kan dit leiden tot onder toezicht stellen van de kindbescherming, eventueel tot plaatsen in een tehuis of verplicht wonen van het kind bij de vader. Uitzonderingen worden gemaakt als er ernstig nadeel voor het kind te verwachten valt van zo'n omgang.

In de nieuwe regeling heeft de moeder de plicht de vader te kennen in alle beslissingen die van belang zijn voor de lichamelijke en geestelijke ontwikkelingen van het kind. Wat er gebeurt als de vader de omgangsplicht niet nakomt, daarover is niets te vinden in het wetsontwerp.

De omgangsregeling is maar een stukje van een veel grotere wet die het gezag over kinderen in binnen- en buiten huwelijkse relaties gaat vastleggen; voor het stukje omgang bestaat voorrang; de minister wil de eindbehandeling in de 2e Kamer op 1 april doen plaatsvinden.

lees verder op pag. 21

vervolg van pag. 16

in actie tegen wetsontwerp

Wel wat laat dringt het tot de vrouwenbeweging door dat dit wetsontwerp er ligt en wat voor fundamentele zaken er door worden aangesneden. Al vanaf 1978 circuleren de papieren in parlementaire kringen. Dan neemt in het najaar van 1980 een vrouwelijke rechter ontslag uit protest tegen mogelijk invoeren van de omgangsregeling; waarop "Hoor haar" er een radio-uitzending aan wijdt.

In november begint het komitee anti-wegwerpvrouw in actie te komen. Het komitee tegen wetsvoorstel omgangsrecht is er dan ook ineens: bestudeert de papieren, vertaalt de tekst in verstaanbare taal, geeft informatie en bekendheid, vraagt en krijgt steun van alle mogelijke vrouwenorganisaties, maar ook van o.a. de Afdeling Familie en Jeugd Wetspraak, van het College van Advies voor de Kinderbescherming, welke laatste twee al kritische geluiden hadden laten horen t.a.v. het ontwerp.

Ervaringen van gescheiden vrouwen en hun kinderen worden gebundeld, handtekeningen verzameld. Maar het is kort dag en de Kamer krijgt het verzoek de behandeling een maand uit te stellen. Kranten en tijdschriften krijgen artikelen en brieven toegestuurd.

De minister reageert niet, de ingezonden artikelen worden niet of nauwelijks geplaatst. Uiteindelijk beslist het Komitee tot het houden van twee tribunaal: een open in Amsterdam en een gesloten in Den Bosch en wel op 28 maart, d.i. 4 dagen voordat het wetsontwerp in de 2e Kamer komt. Onder grote emoties wordt daar door kinderen en vrouwen verteld waarom ze deze omgangsregeling niet willen. Samen stellen ze een verklaring op die naar alle fracties gaat.

Een andere verklaring, nl. die van de Stichting /Blijf van mijn Lijf heeft de Kamer al bereikt. Deze Stichting heeft haar bewoonders opgeroepen brieven en verhalen over eigen ervaringen te schrijven en deze gebundeld.

De vrouwen in staking op 29 maart horen overal in het land over de voorgestelde nieuwe omgangsregeling. De Maastrichtse vrouwen besluiten tot een telegram aan de 2e Kamer waarin met klem geprotesteerd wordt tegen het wetsontwerp zoals het er nu ligt. Want het is kort dag.

De 30e maart worden de handtekeningen aangeboden - tegelijkertijd loopt er op het Binnenhof een demonstratie van vrouwen en één van de betreffende kinderen. Aansluitend vindt een persconferentie plaats in Nieuwspoor waarvoor alle media zijn uitgenodigd.

wetsontwerp erdoor.

Op 1 april heeft de eindbehandeling plaatsgevonden. Het wetsontwerp is erdoor. De aangevoerde bezwaren en protesten hebben enkele wijzigingen tot gevolg, nl.:

- de verplichte hulpverlening is afgezwakt
- de kinderen krijgen een rechtsingang: boven 12 jaar kunnen zij zich op een eenvoudige manier tot de rechter wenden en "nee, dank je wel" tegen omgang zeggen; kinderen jonger dan 12 jaar die dezelfde wens hebben, daar is nog geen oplossing voor, maar wel aandacht; volgens de minister hoeven kinderen die door hun ouders mishandeld of slecht behandeld zijn geen enkele angst te hebben tot omgang verplicht te worden omdat de ouder daartoe als niet-bevoegd verklaard zal worden.

Wat dat laatste betreft, zien we het somber in: Maar niet alleen vanwege dit ene punt, ook om al die punten uit de hier volgende persverklaring van de Stichting/Blijf van mijn Lijf die nagenoeg onverkort van toepassing zijn gebleven:

Wij mishandelde vrouwen, medewerksters en kinderwerksters van Blijf van mijn Lijf verzetten ons en zullen ons altijd fel blijven verzetten tegen het absurde wetsvoorstel "omgangsrecht", omdat voor die echtscheidingsgevallen waar een gedeelde verantwoordelijkheid tussen beide ouders, ook na de echtscheiding een reële mogelijkheid is, geen wettelijke regeling nodig is; omdat dit wetsvoorstel ontkent dat binnen het huwelijk mishandeling, verkrachting en vernedering van de vrouw door haar echtgenoot/ en van de kinderen door hun vader, bestaat; omdat het wetsvoorstel de harde realiteit binnen huwelijk en gezin, die de laatste jaren steeds duidelijker geworden is door o.a. het bestaan van Blijf van mijn Lijf-huizen en het toenemend aantal echtscheidingen, weigert te zien; omdat dit wetsvoorstel ontkent dat een echtscheiding een fundamentele breuk is tussen man en vrouw; omdat dit wetsvoorstel na een echtscheiding huwelijk en gezin onder dwang laat voortbestaan; omdat dit wetsvoorstel stelt dat een vrouw, dat kinderen, met veronachtzaming van de verschrikkingen die er binnen het gezin gebeurd kunnen zijn, niet het recht hebben zich definitief los te maken van deze situatie en zelf hun eigen leven op te bouwen; omdat dit wetsvoorstel zelfs zo ver gaat dat grove dreigementen zoals gedwongen hulpverlening, kinderen afnemen, in tehuizen plaatsen van kinderen, gebruikt worden om te verhinderen dat vrouwen en kinderen los van hun man of vader een leven willen opbouwen;

omdat dit wetsvoorstel zelfs kan betekenen dat een moeder moet kiezen tussen verdere mishandeling en bedreiging of haar kinderen kwijtraken, dat kinderen moeten kiezen tussen verdere mishandeling en vernedering of een kindertehuis; dat dochters moeten kiezen tussen verdere verkrachting of een kindertehuis; omdat dit wetsvoorstel aan vaderschap: een vrouw zwanger maken, het recht geeft op verder contact met de moeder en het kind, ongeacht of de man ooit een goede relatie heeft opgebouwd met de moeder en/of het kind; omdat dit wetsvoorstel, door de man "recht op omgang" te verlenen en daarbij de gronden van echtscheiding te negeren, in de praktijk de man een vrijbrief geeft om "om te gaan" met vrouw en kinderen als tevoren, om hen te blijven lastigvallen. omdat dit wetsvoorstel in de praktijk vaders een vrijbrief geeft om opeens na de scheiding hun kinderen te gebruiken om macht te blijven uitoefenen op hun ex-vrouw.

Het is duidelijk dat dit wetsvoorstel in het belang is van mannen die de macht, die ze hadden binnen het huwelijk over vrouw en kinderen - en door een echtscheiding dreigen te verliezen, ná de echtscheiding te willen vasthouden. Voor die echtscheidingen waar een gedeelde verantwoordelijkheid tussen beide ouders, ook na de scheiding mogelijk is, is geen wettelijke regeling nodig.

We zijn nog lang niet klaar - integendeel, we zullen doorgaan.

Miep

stedelijk lyceum voor havo en vwo:

niet gestaakt, wel gepraat

Over staken hadden we het zo terloops gehad in de weken voorafgaande aan de 30e maart, maar niemand wist nu precies waarom het ging of voelde ervoor. Het gesprek kwam op een ander onderwerp en echt een beslissing nemen om iets te doen op de stakingsdag werd daardoor vermeden. Tot in het laatste weekend. Een van de docentes bedacht dat het toch te gek zou zijn als juist op een schóól hieraan helemaal geen aandacht zou worden besteed. Op zondag werden alle vrouwen benaderd en gepolst of ze zich konden verenigen met een verklaring waarin de vrouwen van het Stedelijk Lyceum zich solidair verklaarden met a) een betere verdeling van de beschikbare arbeid tussen man en vrouw; b) een abortusregeling waarbij de vrouw beslist; c) een wereld zonder kernwapens. Sommigen konden geen van de drie punten onderschrijven, anderen één of twee. De mogelijkheden daartoe werden open gelaten door ieder één, twee of drie handtekeningen te laten plaatsen. Staken wilden we niet. Alle vrouwen voelden er wel voor in de pauze in de docentenkamer aan een vruwentafel samen te praten en/of een gesprek met manlijke collega's over dit alles aan te gaan. Dit is ook gebeurd, niet zonder emoties van beide kanten. Enkele reacties:

- O, als jullie voor abortus zijn, dan komen er dus geen kinderen meer en graaf je je eigen graf, omdat er dan straks in het onderwijs helemaal geen banen meer overblijven.....
- De combinatie van de drie punten was me eerst volledig duister. Maar ik heb er over nagedacht en snap het nu; de Russen komen zonder enige belmmering ons land binnen en dan kan ieder zich

laten aborteren om niet onder een Russische over heersing te hoeven leven. Nou, ik vind het wat ver gezocht, maar wel goed verzonnen.....

- Si vis pacem, para bellum = Indien u de vrede wilt, bereidt u voor ten oorlog.

Een aantal andere mannen schaarden zich van harte achter onze actie.

De gesprekken die er o.a. naar aanleiding van bovenstaande opmerkingen ontstonden werden toch als heel positief ervaren ook door ons, al was het alleen maar om dat er over deze onderwerpen van gedachten werd gewisseld.

ER WAS VAN ONZE KANT BEST WAT MOED VOOR NODIG.
HET FEIT VAN DE STAKINGSDAG DWONG ONS DAARTOE.

Vrouwen van de verschillende gelegingen, kantine, administratie en docentes, zaten voor het eerst samen koffie te drinken (in de kantine en op de administratie is het spitsuur als de docentes pauze hebben) en dat gaf een band die hopelijk vastgehouden kan worden. Voor aanplakbiljetten in de hal dromden leerlingen samen en betuigden hun in- of ontstemming. Een aantal jongens maakten een eigen solidariteitsverklaring. Dit onderwerp aankaarten in de klas wordt door deze dag wat vergemakkelijkt, hoewel de klasgrootte dat niet altijd makkelijk maakt. Al doende zullen we leren.

Geeske.

Staking sloeg niet aan

Ruim 200 vrouwen demonstreerden gisteren

Vrouwen laten huishouden niet in de steek

MAASTRICHT - Vrouwen kunnen hun huishouden moeilijk in de steek laten. Dat bleek gisteren tijdens de vrouwen-acties.

Veel Limburgse vrouwen solidair met stakenden

Vrouwen staken ondanks uitstel abortuswet

Van onze verslaggeefster
AMSTERDAM - Ondanks uitstel van behandeling van de abortuswet in de Eerste Kamer, gaat de vrouwenstaking op 30 maart gewoon door. In honderd gemeenten hebben zich inmiddels plaatselijke comités gevormd, die zich bezig houden met de organisatie van acties op die dag. Vrouwen die door de staking in moeilijkheden komen met hun man of hun werkgever kunnen een beroep doen op deze stakingscomités. Hiervoor zijn ombudsvrouwen en advocaten aange trokken.

Voor de vrouwen in loondienst staat in de door het landelijk stakingscomité uitgegeven vrouwenstakingskrant een artikel waarin op de juridische problemen van een stakingsdag wordt gewezen. "Alle vrouwen massaal staken op 30 maart, valt te verwachten dat geen enkele werkgever vrouwen zal ontvreden", zeggen stakingscomitéleden.

Vrouwensstaking loopt ludieke acties

Van onze verslaggeefster
AMSTERDAM - In het hele land hebben vrouwen gisteren acties, demonstraties en werkloosheidsdemonstraties meegedaan aan de vrouwenstakingsdag. Bij de demonstratie gistermiddag in Heerlen liepen een man en een kind een beetje verloren. Een verkoopster van V en D bewees deze gedachten gang: "Voor mij staan er tien anderen te trappelen. Veel vrouwen waren het niet eens met het aanspreken van het abortusontwerp voor de staking."

AMSTERDAM - In het hele land hebben vrouwen gisteren acties, demonstraties en werkloosheidsdemonstraties meegedaan aan de vrouwenstakingsdag. Bij de demonstratie gistermiddag in Heerlen liepen een man en een kind een beetje verloren. Een verkoopster van V en D bewees deze gedachten gang: "Voor mij staan er tien anderen te trappelen. Veel vrouwen waren het niet eens met het aanspreken van het abortusontwerp voor de staking."

Vrouwen Breiden Motto uit Staking omzet in actie

Enquête o

Marie staakt pas, als ze bewust is

Caris Joosten

TIENDUIZENDEN VROUWEN OP DE BEEN Staking verloopt vrolijk

Van onze verslaggeefsters
AMSTERDAM - In het hele land hebben vrouwen acties, demonstraties en werkloosheidsdemonstraties meegedaan aan de vrouwenstakingsdag. Bij de demonstratie gistermiddag in Heerlen liepen een man en een kind een beetje verloren. Een verkoopster van V en D bewees deze gedachten gang: "Voor mij staan er tien anderen te trappelen. Veel vrouwen waren het niet eens met het aanspreken van het abortusontwerp voor de staking."

Vervolg van pag. 1 Slechts enkele instellingen in Limburg gingen „plat“

Van onze verslaggeefsters
AMSTERDAM - In het hele land hebben vrouwen gisteren acties, demonstraties en werkloosheidsdemonstraties meegedaan aan de vrouwenstakingsdag. Bij de demonstratie gistermiddag in Heerlen liepen een man en een kind een beetje verloren. Een verkoopster van V en D bewees deze gedachten gang: "Voor mij staan er tien anderen te trappelen. Veel vrouwen waren het niet eens met het aanspreken van het abortusontwerp voor de staking."

Vrouwensstaking in hele land

Van onze verslaggeefsters
AMSTERDAM - In het hele land hebben vrouwen gisteren acties, demonstraties en werkloosheidsdemonstraties meegedaan aan de vrouwenstakingsdag. Bij de demonstratie gistermiddag in Heerlen liepen een man en een kind een beetje verloren. Een verkoopster van V en D bewees deze gedachten gang: "Voor mij staan er tien anderen te trappelen. Veel vrouwen waren het niet eens met het aanspreken van het abortusontwerp voor de staking."

Vrouwensstaking loopt ludieke acties

Van onze verslaggeefster
AMSTERDAM - In het hele land hebben vrouwen gisteren acties, demonstraties en werkloosheidsdemonstraties meegedaan aan de vrouwenstakingsdag. Bij de demonstratie gistermiddag in Heerlen liepen een man en een kind een beetje verloren. Een verkoopster van V en D bewees deze gedachten gang: "Voor mij staan er tien anderen te trappelen. Veel vrouwen waren het niet eens met het aanspreken van het abortusontwerp voor de staking."

Vrouwensstaking

vrouwen van het buurtwerk staakten mee.

's morgens om 9.00 uur stonden wij met 14 vrouwen op de stoep van ons Centraal Buro om onze directie te laten weten dat wij die dag onze normale werkzaamheden in de buurten niet zouden verrichten.

In plaats daarvan hebben we in verschillende buurten gesprekken gevoerd met vrouwen uit de buurt over het doel van de staking en over de positie van ons als vrouwen.

Wat er zich die dag in de buurthuisen afgespeeld heeft willen we hier in 't kort weergeven door er één voorbeeld uit te pikken:

Op de praatmiddag/vrije middag die in een van de buurthuisen werd gehouden, kwamen een aantal vrouwen die bedenkingen hadden bij het hoofddoel van de staking: de abortuswet; "Wordt abortus niet te gemakkelijk gemaakt?" "Als mijn dochter zwanger raakte, zou ik 't kind zelf wel opvoeden?" "Zijn de vrouwen die staken VOOR abortus?" "Moeten de vrouwen niet beschermd worden tegen spijt- en schuldgevoelens achteraf?"

Naar aanleiding van deze vragen en opmerkingen raakten we met elkaar in gesprek. We vertelden over hoe we van huis uit hebben meegekregen

wat hoort en wat niet hoort. Een van de dingen die "hoorde" was, dat je toekomst bestond uit trouwen en kinderen krijgen. Daar dacht je niet over na. Vrijheid om voor kinderen te kiezen of niet die kenden we amper en voor onze moeders zag 't er nog troosteloziger uit. Terwijl we toch weten dat het 20 jaar van je leven bepaald als je een of twee kinderen op de wereld zet. Waarom kunnen we ons (of elkaar) als vrouwen soms niet toestaan om zelf te beslissen wat zwaarder weegt: 'n abortus of je gezondheid die in gevaar kan komen, je toekomstverwachtingen die in duigen kunnen vallen enz.?

In de loop van het gesprek groeide meer begrip voor de actie, ook door de geruststelling dat je niet TEGEN mannen hoeft te zijn om VOOR JEZELF op te komen, ook al kan dat laatste voor een man wél bedreigend zijn. Dat merkten we o.a. uit onze verhalen over de rolverdeling thuis. Soms heb je het gevoel dat er eerst iets heel ingrijpends moet gebeuren (een ernstige ziekte van de vrouw, een crisis in de relatie o.i.d.) wil er ECHT verandering komen, willen je gevoelens en verlangens als vrouw even belangrijk meetellen als die van je man. We moeten er op de eerste plaats ZELF voor vechten, maar ook dat hebben we als vrouw van jongsaftaan niet geleerd. We voelden weer eens duidelijk hoe belangrijk het is dat je je eigen dochters en zonen niet ongemerkt in datzelfde patroon opvoedt.

Al met al gingen we heel voldaan uit elkaar. De meesten kookten die dag als andere dagen, maar misschien weer met nieuwe gedachten of gevoelens gesterkt, want ieder kiest haar eigen manier en haar eigen tempo om haar kansen als vrouw te vergroten en maar goed ook.

Miriam en José.

30 maart '81
vrouwenstaking
tegen de abortuswet

EN V-VROUWEN
staan achter
stakingactie

vrouwenbeweging en de mannen.

Op 30 maart was de discussie er weer: moeten wij vrouwen de mannen niet bij de vrouwenbeweging betrekken? Een hele discussie over de aanwezigheid van mannen tijdens de manifestatie en het feest, maar bevrijding van je eigen onderdrukking kun je alleen maar zelf samen met lotgenoten. Voor vrouwenbevrijding knokken kunnen dus alleen vrouwen.

De enige daadwerkelijke solidariteit die mannen kunnen laten zien, is zich-zelf en hun medemannen te veranderen; zich te bevrijden van de hun opgelegde mannenrol.

Wij vrouwen zullen zelf moeten blijven onderzoeken hoe ons door opvoeding, waarden en normen en dit maatschappelijk bestel onze rol is opgelegd. We zullen zelf moeten onderzoeken wat we wel en wat we niet willen en hoe we daarvoor zullen vechten, thuis, op school op je betaalde of onbetaalde werk.

Daarvoor zal ook deze maatschappij moeten veranderen, omdat de maatschappij erop gebaseerd is dat voornamelijk mannen de produktieve taken buitenshuis op zich nemen. En dat kunnen ze alleen maar als er thuis een vrouw is die voor hun zorgt, eten kookt, aandacht geeft, het huis schoon en gezellig houdt, ontspanning en afleiding biedt, lichamelijke bevredeging geeft en kinderen baart en opvoedt. Vrouwen mogen alleen hun creativiteit als huisvrouw, moeder en minnares ontwikkelen. Mannen moeten ervoor zorgen dat ze de kost verdienen en hebben daardoor meer ontplooiingskansen.

Niet alle mannen hebben buitenshuis macht, ook mannen worden op hun werk onderdrukt. Ook dat moet veranderen.

Omdraaien van de rollen (vrouwen buitenshuis mannen binnenshuis) heeft ook geen zin. Mannen en vrouwen blijven dan halve persoonlijkheden en beide sexen blijven onderdrukt.

Om het zover te krijgen dat iedereen zowel binnenshuis als buitenshuis kan bezig zijn zal nog een hele strijd gestreden moeten worden. Zowel op maatschappelijk nivo, wetten en systemen te veranderen; als op persoonlijk nivo, houding en handelen te veranderen.

Om op persoonlijk nivo te kunnen veranderen, zullen nog altijd mannen en vrouwen apart hun eigen weg moeten zoeken.

Het is, hoe je 't draait of keert nog altijd een machtsstrijd tussen mannen en vrouwen.

Willen wij vrouwen onze positie, ons leven veranderen zullen we dat op de eerste plaats met elkaar moeten bepraten. Daarvoor hebben we plekken en gelegenheden nodig, waar mannen simpelweg niet kunnen komen. Waar we met elkaar kunnen bepraten wat we voelen, wat we willen en hoe we willen veranderen, 'n plek waar we sterk kunnen worden, van waaruit we strijd aan kunnen gaan om ons leven te veranderen.

We kunnen ook niet alleen in het Vrouwenhuis blijven zitten en het daar fijn en gezellig hebben.

Daar veranderen we deze maatschappij niet mee en blijven we oplopen tegen zaken die ons belemmeren.

We zullen die zaken als bijvoorbeeld:

- de abortuswet
- de wet op 't omgangsrecht
- het uitgaan van economische eenheden

- opleidings mogelijkheden
 - werkloosheid
- uit de weg moeten ruimen, en daarvoor zelf onze strategie en prioriteitenstelling maken.

De afgelopen 10 jaar is er wel het een en ander veranderd. Er zijn meer meisjes op de opleidingen, er zijn meer vrouwen in banen, die vroeger alleen voor mannen toegankelijk waren, er zijn crèches enz. maar fundamenteel is er nog niets veranderd.

In deze slechte tijden zijn het weer de vrouwen die naar huis worden gestuurd, wordt er het eerst beknibbeld op sociale uitkeringen voor vrouwen, en is de maatschappij er nog altijd op gericht bijv. huizenbouw, sociale wetten enz. dat we gezinnen vormen, met een man die voor de kost zorgt en een vrouw die voor huishouden man en kinderen zorgt.

Als je het probeert anders te doen, krijg je de nodige moeilijkheden, nog altijd helaas.

Dolle Mina, een gemengde organisatie die op een ludieke manier vocht voor Vrouwenbevrijdingen maatschappij verandering ontdekte jaren geleden dat vrouwen met elkaar zonder mannen moesten gaan praten.

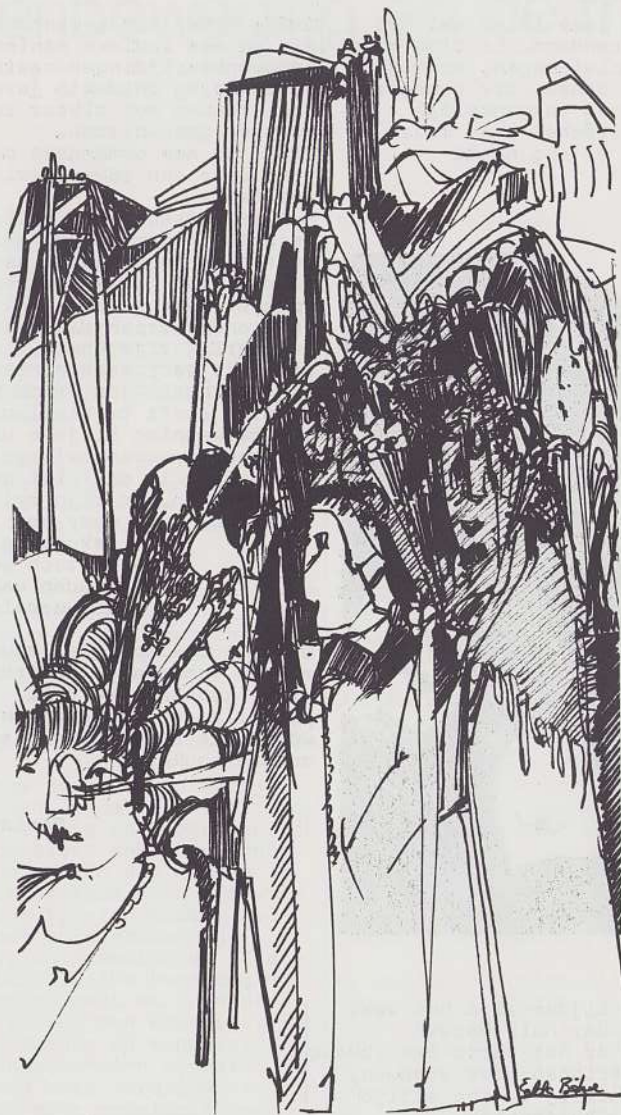
Omdat in een gemengde organisatie toch weer een zekere rolverdeling ontstaat.

Het is tegenwoordig weliswaar niet meer zo dat vrouwen per definitie de koffie zetten en de broodjes serveren, maar mannen doen gemakkelijker hun mond open en overheersen daardoor de vrouwen. Veel onderwerpen die voor vrouwen belangrijk zijn komen niet aan bod, omdat ze voor mannen niet belangrijk zijn of omdat een vrouw het niet aan de orde durft te stellen. Momenten van herkenning blijven uit. Wat voor vrouwen belangrijk is om te veranderen is dat niet per definitie voor mannen. Er zijn zelfs tegengestelde belangen. Denk maar aan:

- sexualiteit
- of toch weer dat huishouden wat zo makkelijk te verdelen lijkt.

We zijn dus nog niet zover dat we met mannen samen onze onderdrukking als vrouw kunnen opheffen. We zullen nog steeds zonder mannen voor onze bevrijding als vrouw moeten knokken.

Marian.

♀♀ staking 30 maart 1981

Staken ? een goed idee, dan kan iedereen eens zien wat blijft liggen als vrouwen hun dagelijks werk niet doen. Maar is drie weken niet te kort om te zorgen dat zoveel mogelijk vrouwen mee kunnen doen ?

Hoe moet het met de vrouwen die in de verpleging werken ?
Wie merkt nou als een huisvrouw staakt, toch alleen haar gezin ?

Dat waren de eerste reactie op 8 maart - Internationale Vrouwen-dag - toen het voorstel om op 30 maart te gaan staken, besproken werd.

We waren het erover eens dat er iets moest gebeuren, iets groots, iets massaal. Op allerlei terreinen van het leven merkten we dat vrouwen meer tegenstand ontmoetten, dan enkele jaren terug. Niet alleen werkgevers en overheid kwamen weer bij de vrouwen uit, als het ging om bezuinigingen - denk aan grote werkloosheid onder vrouwen en propagande voor vrijwilligerswerk - ook om ons heen hoorde we steeds meer geluiden van anti-feminisme.

Pro-empatie dat mag wel. Maar erop staan om je eigen naam te houden als je trouwt, gaat voor vele nog te ver.

Vrouwen die niet trouwen, moeten nog steeds uitleg geven en zich verontschuldigen. En vrouwen die vrouwen houden..... tja, die gaan echt te ver voor de geachte heren en dames die het gezin als toekomst van de samenleving zien.

Elke
Elke vrouw die de afgelopen jaren op de een of andere manier bij de vrouwenbevrijdingsstrijd betrokken

is geweest, kan dit rijtje met vele voorbeelden aanvullen. Daarom werd het voorstel van een actie op 30 maart met enthousiasme ontvangen.

Ondanks de korte voorbereidingstijd werd ook in Maastricht besloten om te proberen met zoveel mogelijk vrouwen te gaan staken.

Voor de organisatie is het nadelig als je weinig tijd hebt daartegenover stond dat veel vrouwen al lange tijd boos waren over de plannen vol verslechtingen die aangekondigd werden:

- uitkeringen op basis van leef-eenheid (lees gezin)
- een verplichte "omgangsregeling"
- bezuinigingen op kollektieve voorzieningen
- en niet te vergeten een abortuswet koker van CDA en VVD.

Een stem in de tweede kamer was doorslaggevend geweest om met een slechte wet in de hand te proberen de abortuspraktijk van de afgelopen jaren, die net wat Vrouwvriendelijke trekken begon te vertonen, terug te draaien.

30 Maart zou de eerste kamer nog haar goedkeuring moeten verlenen aan dit wetsontwerp. We wisten hoe de verhoudingen daar lagen: CDA & VVD in de meerderheid. We wisten dat de abortuswetgeving bij uitstek een onderwerp is waar "regerings-geilheid" het politiek belang nummer 1 is. We maakte ons geen illusies over de kansen om het wetsontwerp daar tegen te houden. Maar we wilden nu eindelijk wel eens uiting geven aan onze boosheid en dan het liefst gezamenlijk op een moment dat wij en alle andere precies weten waar het omgaat: beslissingsrecht voor vrouwen over haar lijf en haar leven.

We kenden de staking als middel uit andere akties: als overleg en demonstreren niet meer baten, wordt het werk neergelegd.

Maar kunnen huisvrouwen wel staken, niemand "verplicht" hun toch om te werken? Alsof vrouwen het leventje van een prinses hebben.

In de vrouwenbeweging hebben we allang afgerekend met het sprookje van de vrijheid van de huisvrouw, schooltijden van de kinderen, werktijden (van echtgenoten) en winkeltijden bepalen de indeling van een dag van een huisvrouw.

Hongerige magen vullen zieke kinderen verzorgen en een vermoeide echtgenoot opvangen maken de inhoud van het huisvrouwenwerk uit.

Dat doe je niet als een robot, daar heb je hoofd, hart en handen voor nodig ook als je geen gezinsverplichtingen hebt.

staken

doe je niet zomaar....

Staken doe je dan niet zomaar, daar heb je al veel strijd voor geleverd in je huishouden en op je werk. Alleen moeten wij vrouwen het heersende beeld van staking

- arbeiders/sters die het werk neerleggen om eisen ingewilligd te krijgen - zelf ook nog eens bestrijden of beter gezegd aanvullen met andere opvattingen over staken:
- vrouwen die een dag hun huis uitgaan en met elkaar gaan discussieren en demonstreren, aktie voeren en feest maken
- vrouwen die op school met de leerlingen praten over de ongewaardeerde positie van vrouwen ten opzichte van mannen in de maatschappij

- verpleegsters die aan de patiënten uitleggen dat het niet zo natuurlijk is dat zij verpleegster geworden zijn.

Kortom, als wij als vrouwen sterk willen staan, kan er niet van bovenaf gezegd worden hoe we het beste aktie kunnen voeren. Elke vrouw die op 30 maart mee wil doen, bepaalt wat binnen haar mogelijkheden het beste is. Daarom is het jammer dat zelfs het vrouwensekretariaat van de FNV niet solidaire is geweest met de vrouwenstaking. Alsof na meer dan 10 jaar vrouwenstrijd vrouwen niet weten wat hun rechten en plichten zijn. Alsof zij niet in kunnen schatten hoe mannelijke kollega's zullen reageren en of die al dan niet bereid zijn om de hoog nodige werkzaamheden - uit solidariteit met de vrouwen - te verrichten.

staking geslaagd

Wie op 30 maart meegedaan heeft, foto's en beelden uit het hele land gezien heeft, weet dat deze staking geslaagd is. Voor het eerst in hun leven hebben honderden vrouwen gezamenlijk een keer niet gekookt, gewassen enz. voor het eerst hebben honderden mannen kinderen meegenomen naar hun werk.

Op 30 maart was de vrouwenstaking in bijna elk huis, school, bedrijf of welke plek dan ook onderwerp van gesprek.

De aktie legt de pleisters op de zere wonden, veel mensen worden zich bewust van dagelijkse en niet dagelijkse gewoonten van vrouwenhaat en vrouwenonderdrukking. Dat kunnen voorlichtings en vormingskursussen niet voor elkaar krijgen in 10 jaar.

In Maastricht hebben over de hele dag honderden vrouwen aan de staking meegedaan. In het aktiecentrum waren vanaf 's ochtends vroeg vrouwen aanwezig achter informatie kraampjes.

Solidaire mannen zorgden voor de koffie en hadden de leiding van de creche.

Halverwege de dag trok een groep van 20 vrouwen naar het Dinghuis, Alwaar een korte manifestatie was.

De demonstratie rond etenstijd was vrolijk en strijdbaar. Uit honderden vrouwenkelen klonk de

"leus van de dag:
1, 2, 3, 4, 5, 6, 7,
wie zal ons zelf beschikkingsrecht

geven
wij, wij, wij, wij, wij, wij,
alleen als wij er zelf voor vechten
komen wij aan onze rechten"

De staking is het sein voor vele akties die wij als vrouwen nog moeten voeren, willen wij kunnen leven zonder vernederd en veracht te worden.

Op de manifestatie 's avonds vertelde vrouwen hoe akties al dan niet resultaten voor vrouwen af wisten te dwingen.

Over akties tegen de bezuinigingen in de gezinszorgen tegen de regel dat kostwinnerschap in het onderwijs betekend dat vrouwen het eerst ontslagen worden ook al staan ze langer aanschool. Over de redenen waarom vrouwen en kinderen tegen een verplichte omgangsregeling zijn en hoe de vrouwen daartegen strijd voeren. Over de akties voor een abortus uit het wetboek van strafrecht in het ziekenfondspakket en waarover de vrouw zelf mag beslissen.

Natuurlijk werd er ook gepraat over de staking en hoe het op alle plaatsen verlopen was.

Over de vraag of mannen al dan niet mee moeten doen met akties voor de vrouwenbevrijding was de mening verdeeld. De een vindt van wel de andere vindt dat vrouwen zelf hun akties moeten voeren en dat mannen eventueel op hun manier solidair kunnen zijn.

Over dit onderwerp zullen in de vrouwenbeweging nog wel heel wat discussies volgen want over een ding zijn we het wel eens; de strijd voor de bevrijding van de vrouw gaat door.

Tot slot, de staking in Maastricht is niet uit de lucht komen vallen. Een op 8 maart gekozen stakingskomité heeft de voorbereidende werkzaamheden op haar schouders genomen. Samen met andere vrouwen is wekelijks overlegd over de stand van zaken en samen met andere vrouwen is de staking geevalueerd. De laatste daad van het stakingskomité, dat bestond uit vrouwen die elkaar voor die tijd niet eens konden, is het uitgeven van deze stakingskrant.

Hennie de Boer
(geschreven in
diskussie met het
stakingskomité)

chaoties verslag

Met de krant bezig, niet zo prakties bezig, maar ermee bezig. De tweede dag al. Vandaag is het moederdag. Mijn moeder vond het niet zo leuk dat ik alweer weg moest, en zeker niet op moederdag, maar ja prioriteiten stellen noemt men dat. Het persoonlijke is politiek dus een krant maken op moederdag is politiek, de krant moet af. Moeder wordt met dag en al opgeschoven.

Altijd al van plan geweest iets in de Vrouwenkrant te schrijven (echtwaar vrouwen van de krant) Nu is het dan zover, me teruggetrokken omdat ik voor denken altijd alleen moet zijn.

Hier zit ik dan bovenop een wal van een hol weggetje, midden in de zon, de muziek van een traktor soms hard, soms wegstervend (naar gelang de afstand tussen mij en de traktor) het ruisen van de bomen als het ritme op de achtergrond.

Het is bijna onmogelijk om over strijd, staking en andere aanverwante artikelen te schrijven, dus ik denk daar ook niet zoveel van terecht komt. maar goed DE STAKING, DE KRANT? DE VROUWENSTRIJD.

Soms vraag ik me af waarom ik me heb ingezet voor de Vrouwenstaking, als ik me bedenkt dat ik in feite een vrij leventje heb

- ik doe werk wat me bevalt
- kan doen en laten wat ik wil
- en op dit moment hoef ik niet zelf te zorgen voor mijn huishoudentje, dat doet mijn moeder ook op 30 maart.

Dat betekent dat ik bijna al mijn wakende tijd tot mijn beschikking heb. Is dat niet vrij? Dus vrouwenstrijd in mijn persoonlijke leven zou ik in feite niet

hoeven te voeren? (tenminste dat denk ik) In mijn slechte periode denk ik dat ik het doe:

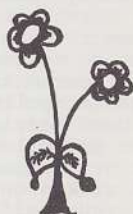
- voor mijn eigen bevredeging
- of omdat ik altijd wat anders doe dan de meeste mensen
- of omdat ik zo klein van stuk ben, en door me te laten horen misschien wat groter lijk.

Als ik wat betere zin heb denk ik dat het komt omdat ik vind dat het maar eens afgelopen moet zijn met die ongelijkheid in de wereld, niet alleen tussen vrouwen en mannen, maar ook tussen volwassenen jongeren blanken en zwarte, tussen bazen en niet bazen.

Dat ik dan voor de vrouwenbeweging kies komt omdat ik:

- geen man ben
- niet zwart ben
- niet meer tot de jongeren behoor
- geen baas ben

Het persoonlijke blijkt nog steeds politiek te zijn.

Enfin de staking. Toen het stakingskomité opgericht werd, wist ik niet eens precies waar het omging. Over een Vrouwenstaking heb ik wel eens gemijmerd, me eens voorgesteld wat het zou betekenen als alle vrouwen een paar daagjes haar werk zou neerleggen, ik denk dan dat de wereld dan weleens behoorlijk ontworicht zou kunnen zijn. Gek eigenlijk dat we dit middel nooit eerder gebruikt hebben.

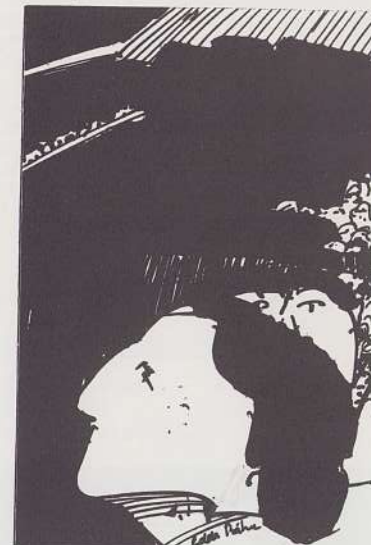
Toen 30 maart uitgeroepen werd tot nationale Vrouwenstakingsdag kreeg ik al meteen de wildste ideeën in mijn hoofd.

Hoe moest zoiets eigenlijk gedaan worden? praktisch gezien wist ik wel wat, maar het inhoudelijk gedeelte, het waarom van de staking, vond ik wel heel moeilijk. Hoe moest je het waarom omzetten, dat zoveel mogelijk vrouwen solidair zouden zijn met de staking. Het was maar goed dat we met een hele club waren, zo kon ik me tenminste verstoppen achter de vrouwen die er wel mee wisten om te gaan, of in elk geval beter dan ik.

Het is inderdaad te warm om gericht met de staking bezig te zijn, ik geef mijn goed bedoelde poging dus maar op,

Als we volgend jaar een week staken zal ik een dagboek bijhouden, dan kan ik in elk geval wat gericht een verslag doen.

Annemie.

Lieve Vrouwen,

Dank je wel voor alle fijne dingen
Dank je wel voor die geweldige dag
samen stérk het is wáár
onze strijd duurt nog lang
Ik wil vechten, vechten, vechten,
voor een gelijkwaardig leven
als vrouw in deze maatschappij
Ik ben sterk
Ik zal laten zien wat mijn Vrouwenleven
mij waard is

Lenneke

financieel verslag

Ontvangsten.

Giften f 465,00
 verkoop aktie materiaal 242,80
 Opbrengst feest. 1292,25

Uitgaven.

Kopieën voorbereiding f 25,65
 postzegels 65,75
 huur stands 22,50
 mat. kunstwerk Edda 106,45
 spandoeken 88,10
 huur video 52,00
 huur muziek apparatuur 35,00
 huur en drank Martinushuis 1068,28
 vergunningen 15,50
 aktie materiaal 140,75
 pamfletten 200,00
 foto kollektief 150,00

2090,05	saldo	120,07
		2090,05

Zo dit is dan het financieel-verslagje van het stakingskomité. Het is nog niet helemaal rond, want we verwachten nog wat centjes en we moeten nog wat betalen. Alles bij elkaar genomen denken we dat we dat we nog wat overhouden, dit geld willen we dan schenken aan Wij Vrouwen Eisen Maastricht.

Om aan geld te komen hebben we verschillende organisaties aangeschreven heel frappant is dat we juist van deze organisaties niets hebben binnen gekregen.

De uitgaven zullen wel duidelijk zijn,

Annemie.

on zichtbare blauwe plekken

Er zijn nu vijf dagen voorbij en nóg maakt m'n lijf zich klein, krimpt in elkaar bij de herinneringen die me als spookbeelden blijven achtervolgen over het ingrijpen van de M.E. en politie in Den Haag tijdens de abortusdemonstraties in het Binnenhof. Nóg voel ik mijn woede, machteloosheid én angst toen ik een agent tegenkwam tijdens een (hoopte ik) ontspannende wandeling op het Vrijthof in Maastricht. 30 april - 1 mei en dit weekend bracht ik in Zuid-Limburg door. Ver van Den Haag, vér van de plekken waar emoties me de baas werden. Ik kreeg nèt geen gummi-knuppel van 'n M.E.-er op mijn lijf, wel dreunen in mijn emoties. Psychische blauwe plekken, onzichtbaar, maar o zo voelbaar, veroorzaakt door beelden van in elkaar geslagen vrouwen! Ik was op het Binnenhof met mijn fluitje, ratel en opgetuigde bezem met leuzen: "abortus vrij - weg met die wet " en "ik word zo moe van al dat demonstreren".

Mijn moeheid is spoorlags verdwenen, mijn strijdlust des te intenser, ik zal géén geweld met geweld bestrijden, maar a.s. zaterdag 16 mei om 13.30 uur vanaf het station in Maastricht zal ik des te overtuigender mee-demonstreren mét mijn fluitje, ratel en opgetuigde bezem voor de internationale abortusstrijd, vooral gericht op de vrouwen in Spanje die een gevangenisstraf te wachten staat i.v.m. het uitvoeren of laten doen van een abortus. Vrouwen en solidaire mannen laten we onze strijd voortzetten en onze verworvenheden niet laten afpakken,

Ik blijf eisen: Abortus vrij
 Abortus in't ziekenfonds
 De vrouw beslist.

Maar mijn innerlijke blauwe plekken zeggen het me steeds weer:

IK BEN ZO GODVERDOMME KWAAD .

Kathinka Kolbert
 Postbus 1221
 2340 BE Oegstgeest.

Foto Kinas Koppe

heksennacht

Op dinsdag 19 mei wordt er weer een heksennacht georganiseerd. De heksennacht is een actie die vooral gehouden wordt omdat:

- Vrouwen nog steeds niet veilig op straat kunnen lopen.
- Vrouwen nog steeds bang zijn op straat.
- Vrouwen daarom verplicht zijn om begeleiding te hebben als ze 's avonds over straat moeten.
- Vrouwen nog steeds nagefloten worden
- Vrouwen nog steeds ongevraagd op straat worden aangesproken.
- Vrouwen nog steeds als sex-objekt worden gebruikt.
- Enz.

Wij organiseren de heksennacht op de traditionele manier (ook de nieuwe vrouwenbeweging heeft al traditie) en wel:

20.00 uur oefenen van liederen die we in de demonstratie zullen zingen

21.00 uur begin van de fakkeloptocht.

Dit jaar zullen we gewoon gezellig napraten in het Vrouwenhuis, mei is toch al zo'n drukke maand.

Wil je eventueel nog meehelpen met de voorbereidingen, bel dan naar het Vrouwenhuis en vraag naar : Natasscha, Carly, Zita of Annemie.

wergroepen ♀♀

Wij hebben besloten een flinke storm door het Vrouwenhuis te jagen.

Het resultaat wat wij verwachten is:

- De bieb gaat de bar doen
- de bar houdt zich bezig met de krant
- de thema groep gaat voorlichtingen geven
- de werkgroep krant gaat neemt de externe kontakten op
- de bieb zal verzorgd gaan worden door het VrouwenKoor
- het foto klubje (of voor de betrokkenen zelf het foto kollektief) zal de rest van de taken op zich nemen.

In de hoop het Vrouwenhuis op deze manier een ander gezicht te geven.

De Ad-hoc werkgroep krant.

INHOUD

PAGINA

Redactioneel stuk	1
Tekst 1 ^e pamflet vrouwenstaking	1
Tekst 2 ^e pamflet vrouwenstaking	3
Stakingslied	4
Vrouwen beslissen over hun eigen lijf	5
Waar staa(K)t de vrouw in de muziek	9
Ervaringen op de schakelkursus	10
Hoe beleefde ik de vrouwenstaking	13
Stads Bieb	14
Wat ik van een kollega hoorde	14
Omgangs(on)recht	15
Fotografisch verslag	17
Niet gestaakt, wel gepraat	23
Kranten kollage	24
Vrouwen in het buurtwerk staakte mee	25
Vrouwenbeweging en mannen	26
Vrouwenstaking 30 maart 1981	29
Chaotisch verslag	32
Financieel verslag	34
Mijn onzichtbare blauwe plekken	35
Heksennacht	36
Wergroepen Vrouwenhuis	36